

Ráda jedem, páni, [: ráda jedem s vami, :]	A keď už prijeľi, [: za ty hory tretí :]	Nad tēma dvēma ně, [: daľa jich rodině, :]
lenej že mňa srdco [: boľi nad dětami. :]	ptaľ sa Turek vdovy, [: želí-i svých dětí? :]	lež nad maľým v hájku, [: pri jednej dědině. :]
A keď už prijeľi, [: za ty hory druhe, :]	Želím, pane, želím [: aj želeti budem, :]	Na ráno priľetěľ [: tam bílý vtáčiček, :]
ptaľ sa Turek vdovy, [: ráda-i s ním jede? :]	na ty své sirotky, [: nikdá nezabudem. :]	a donesť vdově [: z maľého prsteček. :]
Ráda jedem, páni, [: ráda jedem s vami, :]	Zaľomiľa vdova [: rukama bílyma :]	Rozkázala Turku [: bílé ľože stľati, :]
lenej že mňa srdco [: boľi nad dětami. :]	pukľo její srdco [: nad dětma drobnýma. :]	že sa jí sce tuze, [: preveľice spati. :]
Ešče jí nepustiľ, [: porád pri ní on stáľ, :]		až z jejího tēla [: její duch vycháďzaľ. :]

17.

Z Nové Vsi u Hodonína.

Suš. 124, 146. Bart. I. 54, Koll. II. 8, Sp. 157.

Zdlouha a široce.

Ten Prešpurský mýt-ný pěk-nú ce-ru - šku má, o - na nic

ne - dě - lá, len v okénku se - dá.

Ten Prešpurský mýtný, pěknú cerušku má, ona nic neděľá, len v okénku sedá.	Z okénka sa dívá, tenkým hlasem zpívá, až sa její hlásek, do Turek rozľéhá.	Ten Prešpurský mýtný, nakraj stoľa sedí, nakraj stoľa sedí, do cedule hľedí.
V okénečku sedá, zlatem, stříbrem šíje, hedbávem vyšívá, tenkým hlasem zpívá.	Do Turek rozľéhá, k Tureckému zámku, až tam její hlásek, płyne po Dunajku.	Přišla jeho cěra: Ach tato, tatíčku, hlava-ľi vás boľi, lebo život mrzí?